

## צעד קדימה ושניים אחורה? האם התקדמנו אבל התרחקנו?!

קיבלתי מכתב מאחד מאנשי החינוך המובילים שהעלה שאלה חשובה: האם מקצועיות, יעילות וקדמה סותרים בהכרח חמימות ויחס אישי? ואולי זה יכול להיות אחרת?

והרופאים היו כל הזמן סביב החולה. כמעט לא קרה שאחות הגיעה למשמרת ולא באה להתעניין בשלומנו ולפטפט עם החולה על מצבו המשתפר. בבית החולים במרכז קושטו הקירות בסלוגנים המזכירים את חשיבות הטיפול מכל הלב. הלב ללא ספק היה אתנו אבל ראינו הרבה גב ומעט פנים. דיברתי עם מנהל המחלקה על הדברים ומצאתי אוויר קשובה.

ועוד נקודה עליה נתתי דעתי: השהייה הממושכת בבית חולים דורשת מהמשפחה גיוס אנרגיות ומאמץ עצום. כמובן עושים זאת כמובן מאליו, היקר לך מתמודד ואתה שם בשבילו, אבל כשאנשי צוות פנו אליי באמירה מחזקת, כמו "איזו בן נהדר לך, הלוואי עליי" – זה מחזק מאוד.

למה מצאתי לנכון לחלוק אתכם תחושות אלה? מאחר שאין לי ספק באשר למקבילות שלהם בעולם החינוך. הנכדה שלי סיפרה שהמורה בכיתה א כותבת במשוב תוך כדי השיעור מי מתנהג יפה וההורים מתעדכנים מיידית. אני מקווה שהמורה גם מרימה עיניים מהמשוב, פוגשת את העיניים שלה ורואה אם היא שמחה ומחייכת הבוקר. תודה לאל שזכינו שצוותי החינוך שלנו רואים כל תלמיד, ובכל זאת חשבתי שנכון להעלות את הסוגיה להתבוננות ולחשיבה. האם נוכל לומר בביטחון שאצלנו המחשוב והטופסולוגיה המכבידה לא באים על חשבון היחס האישי

להלן המכתב ללא שינויים מהותיים:

בי"ה, בבית אחרי שבוע ארוך בבתי חולים. מנוחה קצרה מאפשרת לי להתיישב ולשתף במחשבות המלוות אותנו לאחר ימי אשפוז ארוכים. בשבוע שלאחר התאונה שעבר בני היינו מאושפזים באחד מבתי החולים בפריפריה, בסמוך למקום התאונה. לשמחתם של כל היקרים לנו הגענו לניתוחי המשך בבית חולים בעל שם במרכז הארץ, בלב הציוויליזציה. תודה לה' והמון תודות לצוות הרפואי. קיבלנו טיפול מקצועי מעולה. אלא שלא יכולנו להימנע מההשוואה בין שני המקומות בהתנהלות הבין-אישית. בבית החולים במרכז הארץ גיליון החולה ממוחשב. ממילא כל טיפול, תחושה, תרופה, נרשמים בקפדנות הראויה בעמדות המחשב הממוקם בעמדת האחיות. גם לאחר ימים ארוכים של אשפוז נשארנו אנונימיים עד כדי כך שכשבני החל לרדת מהמיטה וללכת (במאמץ עצום המלווה בכאב) לא היה אף איש צוות שאמר לו מילה טובה ועודד אותו. בשעות הקשות שבהן התמודדנו עם כאבי הפציעה ניגשתי לקבל עבורו כדור מתאים. הופתעתי לשמוע שוב ושוב את השאלה "כמה הוא שוקל"? כמעט כאילו מדובר במטען בשדה התעופה ולא בחולה שכדאי לברר את אופי הכאב ועוצמתו.

בפריפריה, לעומת זאת, הטיפול נרשם על גיליון ידני המונח על מיטת החולה. האחיות

והחם? גם במגרש שלנו הורים מתמודדים פעמים רבות התמודדויות לא פשוטות, סזיפיות ושחקות. האם אנו זוכרים שגם הם שחקנים במערכה הזו? האם אנו מצליחים לשדר אמפטיה? האם אנו מעריכים את

ההתמודדות שלהם ודואגים לחזקם במילה טובה?

אחרי הכול, בני ב"ה, תודה לקב"ה, מרגיש הרבה יותר טוב וממילא גם אנחנו, ואנחנו מודים לכל מי שתרים לכך בכל דרך אפשרית. בברכת חורף בריא, א.ב.

### הרהורים חינוכיים

נדמה שאנו מכירים את המציאות המתוארת במכתב גם מביקור שגרתי בקופת החולים. שם, לא אחת, נדרש הרופא לעמוד בעומסים כבדים ומקדיש זמן רב להקלדה במחשב ומכיר פחות את החולה ואת מכלול בעיותיו. אין צורך ללכת רחוק: גם בבתי הספר, גם בחדרי היועצת הכול הופך להיות ממוחשב, מסודר ומתויק. כמחנכים, עלינו לבדוק את עצמנו: האם המחשוב של כל פרט והעיסוק ההכרחי במתן מענה למיילים/מסרונים וכו' אינו בא לעתים על חשבון היחס המחבק והשיחה הפתוחה בגובה העיניים? האם אנו מקפידים להפנות את מבטנו לכל הפונה אלינו? האם אנו מצליחים להיות מרוכזים בו, ובו בלבד? איך ניתן לשפר זאת?

### מסביב לדפים

- א. מי שמוכנה לשתף את כלל הבנות במחשבות בתחומי החינוך והחיים, המתאימות לרוח של 'בעין חינוכית', מוזמנת לשלחן אליי: [vizel@orot.ac.il](mailto:vizel@orot.ac.il)
- ב. ניתן לעשות מנוי אישי (ללא עלות) על דפי 'בעין חינוכית'. נא לפנות לשרון: [sharonz@orot.ac.il](mailto:sharonz@orot.ac.il)
- ג. מומלץ לשמור על דפי 'בעין חינוכית' לשימוש עתידי.
- ד. נשמח אם תפיצו את הדברים הלאה, למשפחה ולחברים מחוץ למכללה.